

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/863/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212201459
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3212201459.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľky: N. právne zastúpenej : hbr advokáti s. r. o., Obchodná 58, Bratislava, proti odporcom: 1/ Ing. Miroslav Košč - REKLAMNÁ AGENTÚRA KOKA, IČO: 40006522, Ozorovská Nová 1501/40, Bánovce nad Bebravou, právne zastúpeného: Advokátskou kanceláriou JUDr. Danica Birošová, s.r.o., Piaristická 46/276, Trenčín, 2/ N.. Y. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. U. XXXX/X, X. nad X., právne zastúpeného L. O., advokátom so sídlom v Bánovciach nad Bebravou, Novomeského 1322/16, v konaní o ochranu osobnosti, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 12. septembra 2013, č. k. 5C/37/2012-155, v senáte, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala ochrany svojich osobnostných práv a súčasne ju zaviazal k povinnosti zaplatiť odporcovi 1/ k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov konania v sume 839,33 eur z titulu trov právneho zastúpenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a odporcovi 2/ k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov konania v sume 694,34 eur rovnako z titulu trov právneho zastúpenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka sa domáhala ochrany osobnosti v súvislosti s čím po čiastočných späťvzatiach žiadala súd zaviazat' odporcov 1/,2/ nahradit' jej nemajetkovú ujmu zo strany každého vo výške 5.000,- eur. Zásah do svojich osobnostných práv videla v tom, že odporca 1/ ako vydavateľ reklamných novín - týždenníka BIN - Bánovské informačné noviny , dňa 01.11.2010 vydal 15. číslo VII. ročníka týždenníka BIN, ktoré následne aj rozdistriboval širokej verejnosti v okrese Bánovce nad Bebravou, v ktorom čísle týždenníka zverejnil článok po názvom "Neboli potrestaní, ba naopak, používajú priazeň najvyšších predstaviteľov nášho štátu", "Za šírenie nepravd verejné ospravedlnenie", obsahom ktorého článku sú nepravdivé, poškodzujúce a zavádzajúce tvrdenia týkajúce sa navrhovateľky. Súčasťou článku sú tiež vyjadrenia tretej osoby a negatívne hodnotiace komentáre autora článku nasmerované voči navrhovateľke bez toho, aby sa vydavateľ resp. autor článku, aspoň pokúsil objektívne zistiť skutočný stav veci. V uvedenom čísle, ani v žiadnom inom čísle týždenníka jej nebol poskytnutý adekvátny priestor na vyjadrenie sa k jednotlivým skutočnostiam a tvrdeniam, ktoré boli jeho obsahom. V zmysle uvedeného článku, ktorý považovala za spravodajsko - publicistický článok bolo uvedené, že rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou bola navrhovateľka na základe návrhu N.. Y. O., zaviazaná verejne sa mu ospravedlnit' a zaplatit' mu náhradu nemajetkovej ujmy. Odporca 1/ poskytol priestor na vyjadrenie Ing. O. o okolnostiach sporu a ku skutočnostiam, ktoré mu predchádzali, na ňu sa však so žiadosťou o vyjadrenie jej názoru na vec neobrátil. Článok svojou nevyváženosťou nedáva čitateľovi možnosť vytvorit' si objektívny názor na skutočnosti, ktoré sú mu predkladané vydavateľom ako hodnoverné informácie a čitateľ bol podľa jej názoru jeho obsahom manipulovaný k tomu, aby si myslel, že rozhodnutie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou je konečné a nezvratiteľné. Právoplatný rozsudok však v spore o ktorom sa v článku hovorí nebol a

ani nebude vydaný, pretože Ing. Y. O. vzal návrh späť a konanie bolo zastavené, pričom v článku chýba akákoľvek informácia o tom, že rozhodnutie nie je konečné. Bez ohľadu na prípadnú pravdivosť, či nepravdivosť jeho obsahu, je takto zostavený článok sám osebe objektívne spôsobilý ohroziť jej dobré meno a v značnej miere znížiť jej vážnosť a dôstojnosť v spoločnosti. Skladba článku a jeho obsah navodzujú u čitateľa dojem z možného prepojenia výsledkov súdneho sporu na verejnosti dobre známu a rozsiahlo medializovanú kauzu "tatrováckych bytov" a súdneho sporu medzi odporcom 2/ a navrhovateľkou, pričom z obsahu článku môže čitateľ nadobudnúť dojem, že činnosť a postoje Ing. Q. N. ako predsedníčky združenia nájomcov tatrováckych bytov treba vnímať negatívne a naopak pozitívne hodnotiť postoje a stanoviská Ing. Y. O. v tejto kauze. Uviedla, že ona žije a podniká v meste Bánovce nad Bebravou a je pravdou, že v nedávnej minulosti sa občiansky aktivizovala a vykonávala aj funkciu predsedníčky "záujmového združenia nájomníkov bývalých tatrováckych bytov", ktoré v mene svojich členov, bývalých nájomcov realizovalo rôzne občianske aktivity za účelom dosiahnutia spätného prevodu tzv. tatrováckych bytov do vlastníctva Slovenskej republiky a následne do vlastníctva vtedajších nájomníkov. Najmä zásluhou aktivít tohto združenia sa nájomníci "tatrováckych bytov" po dlhých rokoch dočkali spravodlivosti a bolo im umožnené získať byty do osobného vlastníctva. Poukázala tiež na to, že v čase vydania inkriminovaného čísla BIN bola v plnom prúde politická kampaň pred komunálnymi voľbami, v ktorých na post primátora mesta Bánovce nad Bebravou kandidoval aj odporca 2/. Takto formulovaný článok mal zjavne zlepšiť názor širokej verejnosti na jeho osobu a vylepšiť jeho celkový obraz na verejnosti. Odporca 1/ publikoval článok bez toho, aby svojich čitateľov jasne a zrozumiteľne informoval o tom, že nejde o spravodajsko-publicistický článok, ale o predvolebnú propagáciu odporcu 2/. Odporca 1/ tak zatiahol meno navrhovateľky do predvolebnej kampane s jasným cieľom využiť to účelovo v prospech odporcu 2/ bez toho, aby bola verejnosť o účelovosti tohto zverejnenia akokoľvek informovaná. Spor dvoch obyvateľov mesta Bánovce nad Bebravou, nie je vecou oprávneného verejného záujmu a obsah tohto spravodajsko - publicistického článku ani verejnému záujmu žiadnym spôsobom neslúži. Spôsob a dôvody (politická reklama), pre ktoré odporca 1/ zverejnil inkriminovaný článok na verejnosti, sú objektívne spôsobilé ohroziť dobré meno navrhovateľky (spojenie mena navrhovateľky a jej občianskych aktivít s politickou kampaňou odporcu 2/ bez jej súhlasu). Nielen celkový kontext článku a jeho obsah, ale aj jednotlivé skutkové tvrdenia v ňom uvedené, sú nepravdivé resp. zavádzajúce. Skutkové tvrdenie odporcu, že navrhovateľka uviedla pre TA3 nasledovné vety: "Predsedníčka občianskeho združenia dnes obvinila z celej kauzy bývalého primátora a vtedajšie vedenie mesta, ktoré vraj umožnilo prevod týchto nehnuteľností na firmu Majského, a nevylúčila ani vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti", je nepravdivé, pretože v takomto znení žiadne tvrdenie navrhovateľky nebolo odvysielané a ani nebolo preukázané, že tieto či podobné slová a vety aj vyriekla. Ide o tvrdenie difamačné, objektívne spôsobilé ohroziť dobré meno navrhovateľky a jej vážnosť v spoločnosti. Tvrdenie odporcu 1/, že: "Po poslednom stretnutí oboch zainteresovaných strán na súde bude musieť odporkyňa svoje stanovisko prehodnotiť, keďže súd rozhodol v prospech navrhovateľa Y. O.", je zavádzajúce v tom, že spor bol rozhodnutý na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou a skončil v prospech navrhovateľa Y. O., pričom nie je ďalej uvedené, že ide iba o rozhodnutie prvostupňového súdu, ktoré nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. Tvrdenie odporcu 1/, že: "Spýtali sme sa na jeho stanovisko k tomuto sporu a nepravdivým vyjadreniam prezentovaným Q. N. na jeho adresu: Nepochybne som rád, že súdny spor o tatrovácke byty skončil v prospech ich nájomníkov a tým ukončil ich niekoľkoročný boj. Zároveň ma však mrzí, že pani Q. N. ma v súvislosti s touto kauzou obviňuje za nesprávne rozhodovanie. Súpisné čísla boli týmto domom pridelené oveľa skôr, ako som sa stal primátorom, o čom svedčí aj jej zmarený pokus o podanie žaloby na mňa/mesto. Ako som sa už vyjadril pre iné noviny, som spokojný s rozsudkom prvostupňového súdu.", rovnako považuje za klamlivé, difamačné a objektívne spôsobilé ohroziť jej dobré meno a vážnosť v spoločnosti, pretože o žiadnom takomto tvrdení nebolo doteraz preukázané, že ho na adresu Y. O. vyriekla, a že bolo zároveň nepravdivé. Klamlivé je tvrdenie aj v tom, že navrhovateľka obviňuje Y. O. za nesprávne rozhodovanie, a že z jej strany bol zmarený pokus o podanie žaloby na Y. O. resp. mesto. V osobitnom rámciku uvedeného článku je odporcom 1/ zverejnené tvrdené znenie rozsudku, ktoré nie je v súlade so znením samotného rozsudku vydaného súdom. Po vyjdení uvedeného čísla bola navrhovateľka na verejnosti (najmä od klientov správcovskej spoločnosti EKA s.r.o., ktorej je spolumajiteľkou a konateľkou) a aj v kruhu svojich príbuzných a známych konfrontovaná s otázkami týkajúcimi sa tohto sporu, pričom zo strany príbuzných a známych jej boli sprostredkované aj negatívne ohlasy verejnosti a posmešky od jej neprajníkov týkajúce sa jej osoby typu: "má čo si zaslúžila" a pod. Vzhľadom na spôsob akým odporca 1/ rozšíril poškodzujúce informácie o nej a na dôvody, prečo tak urobil a s ohľadom na rozsah zásahu, domáha sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Keďže zverejnením poškodzujúcej informácie v týždenníku distribuovanom cielene v širokom

okolí bydliska navrhovateľky došlo v značnej miere k zníženiu dôstojnosti jej osoby a jej vážnosti v spoločnosti, požaduje od odporcu 1/ nemajetkovú ujmu vo výške 5.000,- eur. V rovnakej výške sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy aj od odporcu 2/, čo odôvodňuje tým, že odporca 2/ je pôvodcom inkriminovaného článku a tento bol uverejnený v rámci predvolebnej kampane, ktorú si u odporcu 1/ objednal odporca 2/. Značný podiel zodpovednosti za rozšírenie informácií publikovaných vydavateľom mal práve odporca 2/, ktorý tak konal z vlastnej iniciatívy, a to za účelom ovplyvniť verejnú mienku o svojej osobe a zároveň v negatívnom svetle poukázať na osobu navrhovateľky. Zo strany odporcu 2/ došlo k hrubému zneužitiu dôvery verejnosti k novinárskej práci o to viac, že verejnosti boli na jeho podnet podsúvané ním v rozpore so skutočnosťou upravené a skreslené informácie týkajúce sa prebiehajúceho súdneho konania, a to v takej intenzite, ktorá zasahuje nielen do práv navrhovateľky, ale aj do nezávislosti súdnictva. Odporca 1/ žiadal návrh zamietnuť s odôvodnením, že predmetný článok bol inzerciou - komerčnou informáciou bez redakčnej úpravy, ktorú si u neho objednal odporca 2/, v dôsledku čoho s poukazom na ustanovenie § 5 ods. 3 zákona č. 167/2008 Z. z. (ďalej aj len tlačový zákon) nie je v tomto spore pasívne legitimovaný. Navrhovateľka žije a podniká v meste Bánovce nad Bebravou a v rozhodujúcom období sa občiansky aktivizovala a vykonávala funkciu predsedníčky záujmového združenia nájomníkov bývalých tatrováckych bytov, ktoré realizovalo rôzne občianske aktivity za účelom dosiahnutia prevodu tzv. "tatrováckych bytov" do vlastníctva Slovenskej republiky a následne do vlastníctva vtedajších nájomníkov. Aktívne viedla činnosť tohto záujmového združenia, ktorá bola sledovaná verejnosťou, najmä z dôvodu, že situácia okolo bývalých tatrováckych bytov vzbudzovala veľký záujem celej spoločnosti, čím je potrebné považovať ju za osobu verejne činnú. Prípád tatrováckych bytov bol spoločnosťou sledovaný, médiami vysielaný a v televízii TA3 bola dokonca odvysielaná reportáž, ktorej súčasťou boli aj vyjadrenia navrhovateľky, ktoré boli aj predmetom súdneho konania iniciovaného Ing. Y. O. proti Ing. Q. N., ktorým sa tento domáhal ochrany osobnosti vedenom pod č.k. 5C/3/2010. Navrhovateľka si mala byť podľa neho vedomá, že ak sa bude aktívne na poste predsedníčky záujmového združenia nájomníkov bývalých tatrováckych bytov angažovať na riešení vtedajšej situácie, bude jej konanie podliehať väčšiemu záujmu zo strany spoločnosti a z toho prirodzene vyplývajúcej väčšej kontrole. Poukázal na to, že nevyužila ani jedno z práv, ktoré jej prináležia podľa tlačového zákona, v dôsledku ktorej nečinnosti jej tieto práva zanikli. Za tejto situácie podľa jeho názoru ťažko možno uvažovať o ňou tvrdenom zásahu do jej práv, naviac poukázal na to, že návrh podala po viac ako 1,5 roku od vydania predmetného článku a domáha sa len zaplata peňažnej sumy ako náhrady nemajetkovej ujmy a nepožaduje žiadne morálne zadosťučinenie. Doposiaľ nepredložila ani jeden hodnoverný dôkaz, ktorým by preukázala ujmu na svojich právach, jej konanie považoval za účelové a nedôvodné. Odporca 2/ rovnako žiadal návrh zamietnuť. Nepoprel, že zverejnenie inkriminovaného článku si u odporcu 1/ objednal, ktorý článok zverejnil ako platenú inzerciu. Podľa neho však článok neobsahuje nepravdivé ani zavádzajúce informácie. Informácie o tom, že podal voči nej žalobu na ochranu osobnosti za šírenie nepravdivých výrokov o jeho osobe, že tieto výroky boli predmetom posúdenia v konaní vedenom na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou, a že súd rozhodol v prospech odporcu 2/ rozsudkom, ktorý je v článku citovaný, možno preukázať spisovým materiálom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k. 5C/3/2010. Aj keď v čase zverejnenia článku nebol rozsudok právoplatný, článok neobsahuje klamlivý údaj o tom, že právoplatnosť nadobudol, pričom tento článok treba posudzovať z hľadiska daného dňa a nie neskoršieho vývoja. To, že žalobu podala takmer po 1 a pol roku od zverejnenia článku v týždenníku BIN, spochybňuje, že zverejnením tohto článku utrpela nejakú ujmu. Pokiaľ by bolo zverejnením článku zasiahnuté do jej osobnostných práv tak, ako to popisuje, zrejme by návrhom podaným v predmetnom konaní nežiadala len finančné, ale aj morálne zadosťučinenie.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 08.01.2010 podal odporca 2/ voči navrhovateľke žalobu, ktorou sa domáhal ochrany svojich osobnostných práv a žiadal ju, aby sa mu ospravedlnila za verejne vyjadrené nepravdivé tvrdenia o jeho osobe, tým spôsobom, že na svoje náklady v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečí, aby bolo v televízii TA3 v čase pred hlavným spravodajstvom odvysielané ním požadované ospravedlnenie a súčasne žiadal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur, ktoré konanie bolo vedené na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod spisovou značkou 5C/3/2010. V uvedenej veci bolo dňa 21.10.2010 rozhodnuté rozsudkom č. k. 5C/3/2010-112. Výrok rozsudku bol nasledovný: "Žalovaná je povinná ospravedlniť sa žalobcovi za verejne vyjadrené nepravdivé tvrdenia o jeho osobe a na svoje náklady v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku zabezpečiť, aby bolo v televízii TA3 v čase pred hlavným spravodajstvom odvysielané nasledujúce ospravedlnenie: "Ja, Ing. Q. N. sa týmto verejne ospravedlňujem bývalému primátorovi Mesta Bánovce nad Bebravou a súčasnému splnomocnencovi

vlády SR pre územnú samosprávu Ing. Y. O. za nepravdivé tvrdenia, ktoré som uviedla na jeho adresu v rozhovore poskytnutom pre televíziu TA3 dňa 04.11.2009 v súvislosti s kauzou tzv. tatrováckych bytov." Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy za neoprávnený zásah do osobnosti žalobcu vo výške 3.000,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietá. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov konania v sume 910,40 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku." V uvedenom konaní odporkyňa, vystupujúca v tomto konaní v procesnom postavení navrhovateľky, sa voči uvedenému rozsudku odvolala, v dôsledku čoho bol rozsudok v jeho vyhovujúcej časti a v časti o náhrade trov konania zrušený uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/21/2011-147 zo dňa 26.10.2011 a vec bola v tejto časti vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Následne dňa 05.01.2012 vzal odporca 2/ návrh späť a uvedené konanie bolo zastavené. Uznesenie o zastavení konania nadobudlo právoplatnosť dňa 11.06.2012.

Odporca 1/ bol od 01.08.2009, teda aj dňa 01.11.2010 (kedy bol zverejnený dotknutý článok), vydavateľom týždenníka BIN - Bánovské informačné noviny. Šlo o inzertné, reklamné noviny. V čísle 15, ročník VII., vydanom dňa 01.11.2010, bol zverejnený článok s názvom "Neboli potrestaní, ba naopak, požívajú priazeň najvyšších predstaviteľov nášho štátu." s podtitulom "Za šírenie nepravd verejné ospravedlnenie". Na pravej strane článku sa nachádza fotografia odporcu 2/, vedľa ktorej a pod ňou je nasledovný text: "Predsedníčka občianskeho združenia dnes obvinila z celej kauzy bývalého primátora a vtedajšie vedenie mesta, ktoré vraj umožnilo pochybný prevod týchto nehnuteľností na firmu Majského, a nevyklúčila ani vyodenie trestnoprávnej zodpovednosti." Aj táto veta, ktorá odznela v reportáži televízie TA3 po "odklepnutí" súdom posledných 13 tatrováckych bytov súčasným nájomníkom, viedla k podaniu žaloby Ing. Y. O. na predsedníčku združenia nájomníkov Ing. Q. N.. Redaktorka televízie TA3 sa totiž pri natáčaní reportáže (zo 4. novembra 2009) odvolala na odporkyňu nasledovne: "Predsedníčka občianskeho združenia ale tvrdí, že celá záležitosť ešte nekončí, podľa nej za podozrivým predajom stálo vtedajšie vedenie mesta na čele s bývalým primátorom Y. O., ktorý je dnes splnomocnencom vlády, a tak nie je vylúčené, že podajú opäť trestné oznámenie." Tieto silné vyjadrenia autorky príspevku, po vyhnanom súdnom spore, na JF. O. zapôsobili dosť silne, a preto sa rozhodol podať žalobu na ochranu osobnosti, v ktorej od Q. N. žiada verejné ospravedlnenie (ako sa uvádza v rozsudku). Navrhovateľ sa pokúsil aj o zmier, pred súdnym pojednávaním, na čo odporkyňa reagovala negatívne: "Kategoricky návrh odmietam a ospravedlniť sa nemienim!" Po poslednom stretnutí oboch zainteresovaných strán na súde bude musieť odporkyňa svoje stanovisko prehodnotiť, keďže súd rozhodol v prospech žalobcu Y. O.. Spýtali sme sa na jeho stanovisko k tomuto sporu a nepravdivým vyjadreniam prezentovaným Q. N. na jeho adresu: "Nepochybne na jednej strane som rád, že súdny spor o tatrovácke byty skončil v prospech ich nájomníkov, a tým sa ukončil ich niekoľkoročný boj. Zároveň ma však mrzí, že pani Q. N. ma v súvislosti s touto kauzou obviňuje za nesprávne rozhodovanie. Súpisné čísla boli týmto domom pridelené oveľa skôr, ako som sa stal primátorom, o čom svedčí aj jej zmarený pokus o podanie žaloby na mňa / mesto. Ako som sa už vyjadril pre iné noviny, som spokojný s rozsudkom prvostupňového súdu." " Pod článkom je značka "-km-". Pod týmto textom je v rámečku pod nadpisom "Rozsudok" uvedený text: " Žalovaná je povinná ospravedlniť sa žalobcovi za verejne vyjadrené nepravdivé tvrdenia o jeho osobe a na svoje náklady v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku zabezpečiť, aby bolo v televízií TA3 v čase pred hlavným spravodajstvom odvysielané nasledujúce ospravedlnenie: "Ja, Ing. Q. N. sa týmto verejne ospravedľujem bývalému primátorovi Mesta Bánovce nad Bebravou a splnomocnencom vlády SR pre územnú samosprávu Ing. Y. O. za nepravdivé tvrdenia, ktoré som uviedla na jeho adresu v rozhovore poskytnutom pre televíziu TA3 dňa 04.11.2009 v súvislosti s kauzou tzv. tatrováckych bytov." Okrem toho je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy a uhradiť súdne trovy v sume, ako bude vyčíslená v písomnom vyhotovení rozsudku do troch dní od jeho právoplatnosti". V konaní nebolo sporné, že článok si ako inzerciu u odporcu 1/ objednal odporca 2/ a za inzerciu odporcovi 1/ aj zaplatil. Súd prvého stupňa ďalej uvádza, že to bolo to v čase predvolebnej kampane, pred voľbami do orgánov samosprávy obcí, v ktorých odporca 2/ kandidoval na funkciu primátora Mesta Bánovce nad Bebravou.

Súd prvého stupňa aplikujúc na danú vec ust. § 11, § 13, ods. 1, 2, 3 Obč. zákonníka, § 2, ods. 6, § 5 ods. 3 zák. č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve (Tlačový zákon) dospel súd k záveru, že návrh je v celom rozsahu nedôvodný. Navrhovateľka sa domáhala ochrany osobnosti, konkrétne náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za podľa nej nepravdivé, poškodzujúce a zavádzajúce tvrdenia týkajúce sa jej osoby, ktoré boli zverejnené v týždenníku vydávanom odporcom 1/. Zverejnený článok, ktorý mal podľa tvrdení zasiahnuť do jej osobnostných práv, bol oznámením uverejneným v tlači za odplatu, t. j. inzerciou, vzhľadom k čomu za pravdivosť informácii zverejnených v uvedenom článku odporca 1/ v zmysle § 5 ods. 3 Tlačového zákona nezodpovedá, preto tiež nie je vo veci pasívne

vecne legitimovaným a navrhovateľka sa od neho nemôže domáhať náhrady nemajetkovej ujmy za neoprávnený zásah do jej osobnosti. Polemiku o tom, či v danej veci sporný článok možno považovať za inzerciu alebo nie, považoval za právne bezvýznamnú, nakoľko tento pojem je jasne a presne definovaný zákonom. Vo vzťahu k odporcovi 1/ považoval za rozhodujúce, že sporný článok, uverejnený v inzertných novinách vydávaných odporcom 1/, spĺňa znaky inzercie uvedené v § 2 ods. 6 tlačového zákona, pretože bol zverejnený ako platená inzercia objednaná odporcom 2/, a to za odplatu. Z dôvodu nedostatku vecnej pasívnej legitimácie odporcu 1/ tak súd považoval návrh voči nemu za nedôvodný.

Odporcu 2/ , ktorý uvedený článok pripravil a na základe jeho objednávky ho odporca 1/ zverejnil považoval súd za v spore pasívne legitimovaného a ako autora článku zodpovedného za jeho obsah a prípadné neoprávnené zásahy, ktoré by jeho obsahom boli spôsobené. Súd uviedol, že sa zaoberal aj okolnosťami a časom zverejnenia článku a tým, či v uvedenom článku uvedené informácie boli pravdivé, a či boli neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti navrhovateľky a ako také, či boli spôsobilé privodiť ujmu v jej osobnostnej sfére takého rozsahu, že by nebolo postačujúce morálne zadostučinenie a dospel k záveru, že ani po vecnej stránke nie je návrh opodstatnený z dôvodov ďalej uvedených ktoré ako uviedol platia rovnako vo vzťahu k obom odporcom, hoci súd by sa nimi nemusel zaoberať vo vzťahu k odporcovi 1/. Podľa jeho záverov navrhovateľka neuniesla dôkazné bremeno, že zverejneným článkom došlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv navyiac v takom rozsahu, že by bola značne znížená jej dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti. Zverejnený článok sa týkal súdneho konania, ktoré bolo vedené pod spis. zn. 5C/3/2010, v ktorom sa odporca 2/ skutočne domáhal voči navrhovateľke ochrany osobnosti za jej vyjadrenia v televízii TA3, ktoré on považoval za nepravdivé a za zasahujúce do jeho osobnostných práv, skutočne v ňom táto uviedla vetu, ktorá je v nadpise článku v úvodzovkách a skutočne v tom konaní bol vynesený rozsudok, ktorého podstatná časť je v orámovanej časti článku. Článok sa nedotýka intímnej sféry navrhovateľky a nie je v ňom uvedené nič, čo by bolo nepravdivé alebo zavádzajúce. Takýmto nie je ani hodnotiaci úsudok - komentár odporcu 2/ k uvedenému sporu. Článok popisuje uvedený súdny spor navrhovateľky a odporcu 2/ v danom čase pravdivo a z článku je zrejmé, že rozsudok bol prvostupňový, teda nie právoplatný, nie definitívny, čo vyplýva priamo z komentára odporcu 2/, konkrétne z poslednej vety článku. Navrhovateľka poukazovala na jednotlivé časti článku, ktorými malo byť zasiahnuté do jej osobnostných práv a sú nepravdivé. Toto považoval súd za účelové, pretože nemožno posudzovať časť článku (jednu - dve vety) ale článok ako celok. Navrhovateľkou namietaná veta: "Predsedníčka občianskeho združenia dnes obvinila z celej kauzy bývalého primátora a vtedajšie vedenie mesta, ktoré vraj umožnilo prevod týchto nehnuteľností na firmu Majského, a nevylúčila ani vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti." nie je skutkovým tvrdením odporcov, ale v uvedenom článku je v úvodzovkách a nasleduje za ňou veta, že táto veta odznela v reportáži TA3, túto naozaj uviedla redaktorka ako tvrdenie navrhovateľky. Uvedené slová odzneli odporcu 2/ sa zjavne dotkli, keď aj v dôsledku nich sa v konaní 5C/3/2010 domáhal ochrany osobnosti. Článok v týždenníku BIN o tomto informuje pravdivo. Ďalšie skutkové tvrdenie "Po poslednom stretnutí oboch zainteresovaných strán na súde bude musieť odporkyňa svoje stanovisko prehodnotiť, keďže súd rozhodol v prospech žalobcu Y. O." navrhovateľkou považované za zavádzajúce v tom, že nie je ďalej uvedené, že ide iba o rozhodnutie, ktoré nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť, čím je vo vzťahu k nej difamačné a objektívne spôsobilé ohroziť jej dobré meno a vážnosť v spoločnosti rovnako súd neakceptoval s odôvodnením, že v článku je jasne uvedené, že rozsudok je prvostupňový, pričom vyjadrenie "bude musieť svoje stanovisko prehodnotiť" nemožno vykladať izolovane tak, že rozsudok je konečný, keď v ďalšom texte je uvedené, že rozsudok je prvostupňový. Namietaný komentár odporcu 2/, považoval iba za hodnotiaci úsudok v obsahu ktorého nie je nič, čo by neoprávnené zasahovalo do osobnostných práv navrhovateľky a bolo spôsobilé privodiť jej v tejto sfére ujmu. Pokiaľ namietala, že nebol žiaden dôvod informovať verejnosť o spore dvoch súkromných osôb, s týmto sa súd nestotožnil. Spor vedený pod spis. zn. 5C/3/2010 nebol iba sporom dvoch súkromných osôb, ale sporom dvoch verejne činných osôb (a takou nie je iba politik) a priamo sa týkal predchádzajúceho sporu o určenie vlastníckeho práva k bytom v Bánovciach nad Bebravou, ktoré pútal na seba širokú pozornosť verejnosti predovšetkým v meste Bánovce nad Bebravou, ale aj na celoštátnej úrovni, keď mu pozornosť venovali médiá s celoštátnou pôsobnosťou, o čom svedčí aj reportáž v televízii TA3 dňa 04.11.2009, v ktorej sa vyjadrovali obaja účastníci. Navrhovateľka aktívne vystupovala na verejnosti ako zástupkyňa nespokojných občanov v pozícii lídra občianskeho združenia. Článok nemožno považovať za zverejnený neoprávnené, naopak vo všetkých uvedených súvislostiach možno skonštatovať, že sa oprávnené týkal vecí verejného záujmu, preto ho nemožno považovať za neoprávnený zásah do osobnosti navrhovateľky ani z hľadiska času, okolností a spôsobu jeho zverejnenia, keďže k zverejneniu došlo v čase predvolebnej kampane volieb do orgánov samosprávy

obcí, v ktorých odporca 2/ kandidoval na funkciu primátora mesta a článok tak mohol byť súčasťou jeho kampane. O tom, že článok oprávnene informuje o veciach verejného záujmu, svedčí aj záujem verejnosti a účasť verejnosti na pojednávaníach v konaní 5C/3/2010. Ďalej v odôvodnení súd prvého stupňa uviedol, že ak by aj teoreticky prichádzalo do úvahy, že článok bol zverejnený neoprávnene, alebo že obsahuje difamačné a nepravdivé tvrdenia, bol by nárok na náhradu nemajetkovej ujmy dôvodný iba za predpokladu, že by sa preukázalo, že nepostačuje morálne zadosťučinenie napr. vo forme verejného ospravedlnenia, o ktorý prípad však nejde. Morálne zadosťučinenie navrhovateľka nežiadala, pričom podľa názoru súdu by v takomto prípade práve napr. forma verejného ospravedlnenia z hľadiska jeho pôsobnosti na širšie okolie navrhovateľky a v spoločnosti mala mať prioritu pred finančným zadosťučinením, o ktorom sa môže dozvedieť podstatne menej ľudí. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol aplikujúc ust. § 142, ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľku zaviazal k ich náhrade odporcom a to z titulu trov právneho zastúpenia.

Rozsudok súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu a z dôvodu, že v konaní došlo k vade, majúcej za následok odňatie jej možnosti konať pred súdom, čo videla v tom, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nespĺňa zákonné kritériá preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia, čím uplatnila dôvod odvolania uvedený v ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojitosti s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., ďalej z dôvodu, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/), a tiež že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.), žiadala odvolací súd o jeho zmenu tak, že odporcovia 1/, 2/ budú zaviazaní k povinnosti zaplatiť jej každý sumu 5.000,- eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v spojitosti so zásahom do jej osobnostných práv a nahradiť jej tiež trovy tak prvostupňového, ako aj odvolacieho konania, alternatívne žiadala napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Nedostatočne zistený skutkový stav videla o.i. v tom, že súd konštatoval objednanie a zverejnenie článku v čase predvolebnej kampane pred voľbami do orgánov samosprávy obcí, v ktorých odporca 2/ kandidoval na funkciu primátora mesta Bánovce nad Bebravou, avšak volebná kampaň trvá v zmysle platného práva 15 dní, začína sa 17 dní a končí sa 48 hodín pred začiatkom volieb a vedenie kampane mimo určeného času je zakázané. Preto nemohlo ísť o konanie v predvolebnej kampani. Napriek tomu, súd prvého stupňa zverejnenie dotknutého článku dňa 01.11.2010 považoval za súčasť volebnej kampane (voľby sa konali dňa 27.11.2010). Ďalej za rozhodujúce považovala, že predmetný článok, i keď formálne išlo o platenú inzerciu, nebol ako platená inzercia identifikovateľný bežným priemerným spotrebiteľom, naopak, pre neho sa jednalo o zrejmu publicistiku, čo vyplývalo priamo z úpravy periodika, článku ako takého ako aj z jeho obsahu. Išlo o zrejmu snahu uviesť bežného priemerného spotrebiteľa do omylu, ktoré skutkové zistenie je z jej pohľadu dôležité pre zistenie účelu a motivácie odporcu 2/ zverejniť predmetný článok, čím sa však súd vôbec nezaoberal. Namietala, že odôvodnenie rozsudku súdu nie je v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p., pretože neobsahuje analýzu skutkového stavu, nemožno z neho zistiť, akými úvahami sa pri hodnotení súd spravoval, ako jednotlivé dôkazy vyhodnotil samostatne a v ich vzájomných súvislostiach, z hľadiska ich významu pre podstatu veci, hodnovernosti a pravdivosti. Za nesprávny považovala záver súdu o nedostatku pasívnej legitímácie na strane odporcu 1/ s poukazom na to, že tento nenesie zodpovednosť za pravdivosť informácií v zverejnenom článku obsahnutých, keďže išlo o inzerciu. Právna norma však nezbavuje vydavateľa zodpovednosti za obsah periodickej tlače, tento zodpovedá za to, čo vytlačil a distribuoval medzi verejnosť, keďže odhliadnuc od pravdivosti obsahu došlo k zásahu do práv navrhovateľky práve z dôvodov porušenia povinností stanovených napríklad zákonom o reklame, ako aj zásahu do práva na ochranu mena v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka a tiež čl. 19 ods. 1 Ústavy SR a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uviedla, že ak by bol akceptovaný právny názor prvostupňového súdu, nebolo by možné žiadnym spôsobom zabezpečiť, aby obsah inzercie, za ktorú súd článok považuje, rešpektoval všeobecnú povinnosť nezasahovať do práv iných osôb bez právneho dôvodu. Takto by prostredníctvom inzercie, objedanej treťou osobou bolo možné uverejniť v podstate čokoľvek, bez reálneho dopadu na vydavateľa, ktorý by sa na základe takéhoto pozitivistického prístupu zbavil celkom zodpovednosti za obsah ním vydávaného periodika a navyše, ako v prejednávanej veci, uvádzal by čitateľov do omylu a predstieral, že sa jedná o redakčný článok za účelom dodania hodnovernosti a zdania že ide o sledovanie verejného záujmu. Týmto spôsobom podľa jej názoru nie je možné dosiahnuť spravodlivé súdne rozhodnutie, ktoré by spĺňalo kritériá rozhodnutia, vydaného podľa princípov materiálneho právneho štátu. Poukázala na to, že v čase, keď podávala návrh, nevedela a ani vedieť nemohla, že sa jedná o platenú inzerciu a pravdepodobne to nebolo možné zistiť ani z pohľadu mnohých iných čitateľov, ktorí to považovali za autorský článok, označený redakčnou značkou. S týmito skutočnosťami, dôležitými pre

právne posúdenie veci, sa súd prvého stupňa nezaoberal vôbec. Konanie vydavateľa, ktorý bez ohľadu na práva iných osôb zverejnil o týchto osobách informácie vo svojom periodiku predstavuje podľa jej názoru konanie, za ktoré musí vydavateľ niesť zodpovednosť, keďže táto činnosť je predmetom jeho podnikania a zrejme ňou uviedol do omylu širokú verejnosť ako tiež samotnú navrhovateľku, o čom svedčí text podaného návrhu. Prvostupňový súd považoval zverejnenie mena navrhovateľky v platenej inzercii za legitímne, bez ohľadu na to, že k takémuto konaniu nedala navrhovateľka nikdy súhlas. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa s jej argumentáciou nevysporiadal a právne dôvody pre zamietnutie návrhu fakticky absentujú, tieto sú nahradené jednoduchým zamietnutím s odkazom na nedostatok pasívnej legitímácie odporcu 1/. Pre absenciu dôkladného odôvodnenia rozhodnutia vo vzťahu ku všetkým právnym argumentom v konaní uplatneným navrhovateľkou, trpí konanie vadou spočívajúcou v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom a nemožno ho považovať za spravodlivé. Nesprávnosť záverov súdu prvého stupňa namietala aj vo vzťahu k rozhodnutiu týkajúcemu sa odporcu 2/. Namietala, že ani vo vzťahu k nemu z odôvodnenia nie je možné zistiť, akým spôsobom sa súd vysporiadal s právnou argumentáciou navrhovateľky, vyplývajúcou z jej písomných podaní ako aj výpovedí na samotných pojednávaniach. Záver, že skutkové tvrdenia a hodnotiaci komentár odporcu 2/ uverejnené v článku sú v zásade pravdivé a oprávnené, že navrhovateľka je osobou verejného záujmu a je preto akceptovateľné použiť jej osobu v nezákonnej volebnej kampani, ako aj to, že nepreukázala, že pre prípad zásahu do jej práva na ochranu osobnosti, nepostačuje morálne zadosťučinenie a že je tu dôvod na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, navrhovateľka svojimi argumentmi vyvrátila už v priebehu prvostupňového konania. Prvostupňový súd sám poukázal na obsah článku, neúplné znenie citovaného rozsudku a hodnotiaci komentár odporcu 2, mal za preukázané, že nesprávnosť citácie spočívala v neúplnosti výroku, ako aj v komentári k osobe navrhovateľky zo strany odporcu 2/. Nepresná citácia znenia výrokov rozsudku 5C/3/2010 je objektívnou skutočnosťou, pre ktorú nie je možné akceptovať záver súdu o pravdivosti zverejnenej citácie rozsudku. Rovnako nie je možné súhlasiť s relativizujúcim prístupom k zneniu hodnotiaceho komentára, ktorý tvorí podstatnú časť článku, pretože je potrebné si uvedomiť, že súd pristúpil k analýze znenia tohto komentára z pozície informovaného subjektu s právnym vzdelaním. Pokiaľ sa však vezme do úvahy skutočnosť, že text bol primárne určený pre širokú verejnosť, cca 7.500 domácností, nie je akceptovateľné predpokladať, že všetci recipienti majú rovnaké predpoklady pre porozumenie a rozbor obsahu článku, naopak, je skôr možné predpokladať, že vo väčšine nemajú právne vzdelanie ani povedomie, umožňujúce identifikovať následky prvostupňového rozhodnutia a odlíšiť ho od rozhodnutia, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Preto aj v prípade, ak je v texte článku uvedené, že navrhovateľka bude musieť v dôsledku rozhodnutia súdu, čo i len prvostupňového, svoje stanovisko prehodnotiť, nie je možné predpokladať, že recipienti článku boli schopní rozlíšiť, že pravdivosť tohto tvrdenia je podmienená splnením ďalších zákonných podmienok. Poukázala tiež na skutočnosť, že personálne obsadenie súdu bolo v uvedenom spore, ktorého sa týkal článok, totožné s obsadením v konaní v preskúmvanej veci. Do pozornosti dala rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 265/05, v ktorom sa uvádza, že pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa v ňom vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, tvoriacimi jeho základ, je toto potrebné považovať za arbitrárne, teda rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Ďalej poukázala na nález Ústavného súdu I. ÚS 33/2012, v ktorom sa uvádza, že podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie, teda subsumácii skutkového stavu pod zvolené právne normy, nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Zastávala názor, že súd má v prípade, ak rieši otázku vnímania obsahu zverejneného článku bežným čitateľom pristupovať k veci spôsobom, ktorý argumentačne vyvráti pochybnosti, ktoré sú prítomné v určovaní spôsobu vnímania znenia článku širokou verejnosťou, vykonanom súdom, mal by zvážiť argumenty a dospieť následne k spravodlivému záveru, ktorý je schopný odôvodniť. V nadväznosti na uvedené, je potom napadnuté rozhodnutie prvoplánové, nevyargumentované a má za následok arbitrárne rozhodnutie vo veci samej. Namietala, že súd sa vôbec nevenoval právnemu posúdeniu zverejnenia zavádzajúcich informácií o navrhovateľke, teda celkovému vyzneniu článku. Pre čitateľa nemajúceho právne vzdelanie, nezúčastneného priamo na pojednávaniach vo veci, obsah článku predkladá zavádzajúce tvrdenia, ktoré je síce možné komplikovanou analýzou vysvetliť, avšak pre bežného čitateľa znamená informáciu prednesenú verejným činiteľom, ktorým je bývalý primátor a splnomocnenec vlády, formovanú ako rozhovor a ako také uvádza čitateľa do omylu a zasahuje do práv na ochranu osobnosti navrhovateľky, a to najmä do práva na ochranu jej mena, ktoré je v článku inzercie bez jej súhlasu a v plnom rozsahu zverejnené, čo judikatúra považuje za konanie zasahujúce do práva na ochranu osobnosti. Zverejnenie správy fakticky označujúcej a súčasne tak kritizujúcej

konkrétnu osobu bez súčasného akcentovania okolností konkrétneho prípadu je neprípustnou kritikou, a teda porušením práva na ochranu osobnosti. Súd sa nezaoberal rozsahom dopadu zverejnenia článku v periodiku s nákladom 7.500 kusov, ktorý vyplynul z výpovede odporcu 1/. Podľa jej názoru je sporné, či v prejednávanej veci skutočne možno hovoriť o slobode prejavu a práve na informácie, pokiaľ sa jedná o ilegálnu volebnú kampaň odporcu 2/, ktorými úvahami sa súd vôbec nezaoberal napriek tomu, že boli priebežne navrhovateľkou namietané. Rovnako je tu potreba nevyhnutného skúmania kolízie medzi tvrdeným porušením práva osobnostnej cti a dobrej povesti so slobodou prejavu a právom na informácie, so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv a ich ochrany. Nepopierala, že za neoprávnené použitie mena nemožno považovať každé označenie menom, ktoré je zhodné s menom, ktoré niekomu patrí, ale len označenie takým menom, za okolností, ktorou objektívne mohli vyvolať dojem, že ide o konkrétnu fyzickú osobu. Použitie mena je potrebné posudzovať v kontexte s okolnosťami, ktoré toto použitie sprevádzali. Pokiaľ k nemu dôjde pri komerčnom využití, ako tomu bolo v preskúmvanej veci, nejde o oprávnené použitie, v súvislosti s čím poukázala na rozsudok NS ČR z 22.09.2004 sp. zn. 30 Cdo 181/2004. Súd sa nevysporiadal ani s porušením starej zásady uplatňovanej v práve, v zmysle ktorej z bezprávia právo nevzniká, z ktorej vyplýva, že na právnom úkone, ktorý nepožíva právnu ochranu, iné práva zakladať nemožno. Súd nesprávne právne posúdil aj aktivitu navrhovateľky v čase zverejnenia článku, ktorá nebola v tomto období už prakticky občiansky aktívna, nemala k dispozícii prostriedky a aparát na obranu, ani nebolo jej záujmom dostať sa do konfrontácie s bývalým primátorom a kandidátom na primátora, ktorý vykonával aj funkciu na celoštátnej úrovni. V tomto čase nebola osobou verejného záujmu, ale osobou súkromnou. Argumentáciu prvostupňového súdu dokumentujúcu jej verejnú aktivitu tým, že sa k veci vyjadřila na pojednávaní vo veci ochrany osobnosti, považuje za absurdnú. Súd nedokázal podľa nej odlišiť občiansku aktivitu navrhovateľky v minulosti v súvislosti s kauzou tatrovácke byty od obdobia zverejnenia článku, kedy vec spojená s bytmi bola vyriešená a prebiehal len spor o ochranu osobnosti odporcu 2/, ktorý sa domáhal ochrany proti navrhovateľke pre výrok, ktorý zaznel v spravodajstve televízie TA3, ktorý nepovedala však navrhovateľka a konanie bolo nakoniec zastavené pre späťvzatie návrhu odporcom 2/, čo znamená, že navrhovateľka prestala byť po vyriešení veci s "tatrováckymi bytmi" verejne činná, napriek tomu ju však súd na základe konania, ktoré proti nej inicioval odporca 2/ a jej vystupovania v tomto konaní, nesprávne posúdil ako verejne činnú osobu a priznal jej znížený rozsah ochrany. Namietala tiež, že súd sa nevysporiadal s jej námietkami vo veci použitia jej mena v inzercii a považoval zrejme za legitímne, že kandidujúci politik vo svojej ilegálnej volebnej kampani použil meno v tom čase už nečinnnej občianskej aktivistky, ktorá nemala možnosť sa proti takémuto použitiu jej mena brániť a zavádzajúcimi informáciami si budoval svoju volebnú pozíciu vo voľbách primátora, pričom zo spisu nie jej iný motív konania odporcu 2/ zrejmy. Právne posúdenie tohto jeho konania v odôvodnení rozhodnutia absentuje. Spôsob, akým chcel odporca 2/ dosiahnuť vykreslenie svojej osoby v pozitívnom svetle v očiach širokej verejnosti prostredníctvom periodickej tlače, zámerne na úkor inej konkrétnej osoby je amorálne a takémuto konaniu nemôže byť v žiadnom prípade poskytnutá zo strany súdu akákoľvek forma ochrany. Poukázala tiež na to, že rozhodnutia súdov majú mať okrem iného aj výchovný charakter vo vzťahu k širokej verejnosti, v tomto prípade je však rozhodnutie iba ak návodom pre širokú verejnosť, ako čokoľvek zverejniť bez toho, aby za prípadné porušenie právnych predpisov niečo hrozilo. Nesúhlasila tiež s argumentáciou súdu, týkajúcou sa nedôvodnosti uplatnenia nemajetkovej ujmy. V konaní nebolo totiž preukázané, žeby navrhovateľka dala odporcovi 1/ alebo 2/ súhlas s uverejnením údajov, týkajúcich sa jej mena, preto konaním odporcu 1/ aj 2/ došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu súkromia, zakladajúcu zodpovednosť v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Poukázala na ustálenú judikatúru v zmysle ktorej, ak k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby došlo v médiách, napr. v tlači, treba vždy vychádzať z toho, že mal širokú publicitu a v takýchto prípadoch môže byť opodstatnené uplatňovanie aj nemajetkovej ujmy v peniazoch (uznesenie NS SR č. 5 Cdo/115/2010). Opätovne poukázala na to, že je súkromnou osobou, ktorá v čase zverejnenia článku nebola občiansky a vôbec už nie politicky aktívna, nemala a nemá záujem na zverejňovaní svojho mena vo verejnom periodiku, vôbec už nie v inzercii v rámci ilegálnej predvolebnej kampane, pretože to v reáliách malého okresného mesta nie je pre súkromnú osobu prínosom, pokiaľ sa jej meno zverejňuje v súvislosti so súdnymi konaniami. Ak by navrhovateľka žiadala priznanie morálneho zadosťučinenia vo forme verejného ospravedlnenia, bolo by v prípade úspechu jej meno opäť zverejnené v súvislosti s odporcom 1/ a 2/, čo je v príkrom rozpore s jej záujmami, najmä s poukazom na skutočnosť, že práve takéto zverejnenie ju viedlo k podaniu tohto návrhu. Preto naopak považuje za primerané žiadať náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá jej objektívne bola spôsobená práve zverejnením jej mena v dotknutých súvislostiach v predmetnom periodiku. Rovnako poukázala na to, že sloboda prejavu a právo na informácie sú síce zaručené, avšak v niektorých prípadoch musí sloboda prejavu ustúpiť. K

obmedzeniu slobody prejavu a práva vyhľadávať a šíriť informácie možno pristúpiť v prípade kolízie s ochranou práv a slobôd iných. V tomto smere súd nevykonal nevyhnutný test proporcionality: Kto, O kom, Čo, Kde, Kedy a Ako uverejnil, na ktorý vo svojich rozhodnutiach poukazuje aj Ústavný súd SR, obmedzil sa len na prepis výpovedí svedkov, účastníkov a konštatovanie, že tieto nesvedčia o existencii zásahu, jeho intenzite a vôbec sa nezaoberal argumentáciou navrhovateľky o dostatočnosti existencii zásahu do jej osobnostných práv v súvislosti s čím poukázala na rozhodnutie NS ČR 30 Cdo 1941. Z vyššie uvedených dôvodov považovala rozhodnutie súdu za arbitrárne, nepreskúmateľné a nezákonné.

Odporca 1/ vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu, podanému prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žiadal rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a zaviazat navrhovateľku k náhrade trov odvolacieho konania v celkovej výške 118,92 eur. Napadnutý rozsudok považoval za správny, náležite odôvodnený a odvolanie navrhovateľky za nesprávne a účelové. Uviedol, že navrhovateľka v konaní nepreukázala skutočnosti ňou tvrdené a neposkytla súdu jediný dôkaz preukazujúci, že došlo k značnej miere u nej k zníženiu dôstojnosti, vážnosti osoby a k poškodeniu dobrého mena, práve naopak, svedkovia, ktorých navrhla uviedli, že ich pohľad na osobu navrhovateľky sa nezmenil, naopak ich vzťahy sa upevnili. Podľa jeho názoru tak neunesla dôkazné bremeno v tom, že došlo k čomu i len čiastočnému zásahu do jej osobnostných práv. Uviedol, že zotráva na svojich doterajších písomných a ústnych vyjadreniach vo veci. Nespochybil, že v danom prípade dochádza k stretu základného práva na slobodu prejavu, s právom na ochranu osobnosti, teda práv, ktoré stoja na rovnakej úrovni, pričom kľúčovým je rozhodnutie o ich vyvážení, teda princíp proporcionality. Sloboda prejavu je nevyhnutná pre demokraciu a tvorbu slobodnej verejnej mienky v otvorenej spoločnosti a nástrojom hľadania pravdy, súťaže a konfrontácie rôznych myšlienok a názorov, pričom sa uplatňuje nielen vo vzťahu k informáciám a myšlienkam, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát, alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášanlivosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o demokratickej spoločnosti, v súvislosti s čím poukázal na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 152/2008 - 52.

Odporca 2/ vo svojom písomnom vyjadrení, podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu rovnako považoval rozsudok súdu prvého stupňa za vecne správny, žiadal ho potvrdiť a odporkyňu zaviazat na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 118,92 eur. Odvolanie považoval za nedôvodné. Podľa jeho názoru, súd prvého stupňa dospel k správnejmu záveru, že článok neobsahuje nepravdivé a zavádzajúce informácie a to či už išlo o citácie rozsudku, redaktorky TA3, alebo komentáre odporcu 2/. Podľa jeho názoru v tomto smere je odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa podrobné, dostatočné a odporca 2/ sa s ním stotožňuje. Pokiaľ navrhovateľka tvrdí, že citácia rozsudku nie je presná, teda, že je v ňom nad rámec uvedené aj slovné spojenie "splnomocnencovi vlády SR pre územnú samosprávu", toto podľa jeho názoru nijako neovplyvňuje presnosť toho, čo je v rozsudku vyjadrené a nemá vplyv na zásah do osobnostných práv navrhovateľky. Poprel, že by mal v úmysle uviesť čitateľov týždenníka Bin do omylu pokiaľ ide o právoplatnosť rozsudku, resp. že bolo jeho cieľom navodiť u týchto dojem, že ide o rozsudok právoplatný, voči ktorému sa nemožno odvolať. Z jeho komentára vyplýva, že sa vyjadruje k prvostupňovému rozsudku, že je s ním spokojný, čo nie je možné považovať za zavádzajúcu informáciu vo vzťahu k jeho právoplatnosti. Napokon v komentári neuvádza ani klamlivú informáciu, že citovaný prvostupňový rozsudok právoplatný je. Podľa jeho názoru, širokej verejnosti je jasné, že prvostupňový rozsudok možno napadnúť odvolaním. Okrem toho navrhovateľka v konaní nepredložila žiaden dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že čomu i len jeden čitateľ týždenníka po prečítaní inkriminovaného článku, nadobudol dojem ňou tvrdený. Nesúhlasil tiež s tým, že by týmto článkom bolo zasiahnuté do jej práva na ochranu mena, napriek tomu, že bolo zverejnené bez jej súhlasu, pričom rozhodnutia českých súdov, na ktoré poukazuje navrhovateľka, považoval za irelevantné. Tvrdil, že jej meno v článku nebolo zneužitá, alebo bolo použité oprávnené. Článok pravdivo informoval o spore dvoch verejne činných osôb, ktorý úzko súvisí so sporom o určenie vlastníckeho práva k viacerým bytom, nachádzajúcim sa v Bánovciach nad Bebravou, ktorý pútal na seba pozornosť širokej verejnosti nielen v tomto meste, ale aj na území celého Slovenska, preto je presvedčený, že článok a v ňom použité meno navrhovateľky, nemožno považovať za neoprávnené, ale týkajúce sa vecí verejného záujmu. Ak by čomu i len teoreticky prichádzal do úvahy záver o neoprávnenosti jeho zverejnenia, s tým, že obsahuje nepravdivé a difamačné tvrdenia vo vzťahu k navrhovateľke, bola by žaloba na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti dôvodná len v prípade, ak by do jej práv bolo zasiahnuté takým spôsobom, že by sa zadostučinenie podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nezdalo postačujúce. Skutkové okolnosti opodstatňujúce takýto záver však v konaní preukázané neboli, napriek

tvrdeniu navrhovateľky, že týždenník vyšiel v pošte cca 7.500 kusov. Vyslovil názor, že dôvodom uplatneného nároku nie je ujma na jej osobnostných právach, ale finančný efekt takéhoto návrhu, o čom svedčí to, že sa domáha rovno náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj to, že sa so svojim nárokom na súd obrátila až po 1,5 roku od ňou tvrdeného neoprávneného zásahu.

Krajský súd po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods.3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods.1 O.s.p. s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Dôvodmi odvolania vymedzenými navrhovateľkou a ich rozsahom je odvolací súd viazaný podľa § 212 ods.1 O.s.p.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu navrhovateľkou podaného odvolania, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky je dôvodné, z ktorého dôvodu bolo potrebné napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzajúc z ust. § 221 ods.1 písm. f/ O.s.p. zrušiť a za použ. ods. 2 cit. ust. vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písmenami a) - f) citovaného zákonného ustanovenia. Navrhovateľka vo svojom odvolaní uplatňuje dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 v spojitosti s § 221 ods.1 písm. f/ O.s.p. (odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom) a podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam).

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 221 ods. 1 písm. a/ - g/ O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich odvolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Vada konania vymedzená v ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z úradnej moci odvolací súd podrobil preskúmaniu navrhovateľkou tvrdenú vadu konania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v tom, že sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Vady spôsobujúce zmätočnosť konania môžu nastať aj pri samotnom vydávaní rozhodnutia, ako dôsledok absencie, či nedostatku niektorej jeho časti (záhlavia, výroku, odôvodnenia), čím zakladajú jeho nepreskúmateľnosť ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej nezrozumiteľnosti, rozpornosti, alebo neodôvodnenosti (arbitrárnosti). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (I. ÚS 241/07, III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. US 260/06).

V súvislosti s čl. 6 ods. 1 dohovoru formuloval Európsky súd pre ľudské práva viaceré zásady odôvodnenia rozsudkov, z ktorých vyplýva, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sú založené (H. c. Belgicko z 30. novembra 1987), rozsah tejto povinnosti sa však môže meniť s ohľadom na povahu rozhodnutí a musí byť posudzovaný podľa okolností každého prípadu (Ruiz Torija a Hiro Blani c. Španielsko z 9. februára 1994). Samotné súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov súdneho konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, súlad skutkových a právnych dôvodov s ktorými sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom musí vyrovnáť z hľadiska ich podstatnosti a právneho významu vo vzťahu k jeho rozhodnutiu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa domáha navrhovateľ ako sa vo veci vyjadril odporca, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa nezodpovedá citovanému ustanoveniu a právu účastníkov na spravodlivé súdne konanie.

Predmetom konania a rozhodovania súdu prvého stupňa bolo posúdenie navrhovateľkou tvrdeného neoprávneného zásahu do jej osobnostných práv, v súvislosti s čím sa domáha zadosťučinenia v podobe finančnej náhrady vzniknutej jej nemajetkovej ujmy.

Pre riešenie všetkých zásadných otázok súdnej veci je potrebné poznať jej základné východiská a mať ich neustále na zreteli, pretože sú pre postup súdu v konaní a pre jeho rozhodovanie určujúce. V prvom rade je to povaha uplatneného nároku.

V ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka sú upravené osobnostné a osobné práva fyzickej osoby a ich ochrana. Predmetom ochrany je osobnosť človeka vo svojej celistvosti, ako nehmotný statok, ktorý prislúcha fyzickej osobe. Obsahom právnej úpravy ochrany osobnosti, je zákaz akéhokoľvek zásahu, ktorý by bol spôsobilý vyvolať ohrozenie, alebo porušenie práv, ktoré sú uvedené príkladom v § 11 (nevyžaduje sa vyvolanie následkov, stačí zásah, ktorý je spôsobilý vyvolať ohrozenie, alebo narušenie chránených práv). Túto ochranu zabezpečuje zákon v plnom rozsahu aj vtedy, ak sú napadnuté len jednotlivé zložky osobnosti fyzickej osoby (občianska česť, meno a pod.). Nároky, ktoré môže ohrozená, alebo poškodená osoba uplatňovať, sú uvedené v § 13 OZ. Okrem Obč. zákonníka, ochranu osobnosti zabezpečujú aj osobitné predpisy, na prvom mieste Ústava SR a medzinárodné dohody, ktorými je SR viazaná a ktoré majú prednosť pred vnútroštátnou úpravou. Ústava SR v čl. 14 zakotvuje základné ľudské práva a slobody. Podľa čl. 16 je zaručená nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia. Podľa čl. 19 má každý právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, zverejňovaním, alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe, hmotnoprávne podmienky ochrany ktorých čiastkových práv sú zverené práve Občianskemu zákonníku, ktorého výklad a aplikácia v tomto smere prináleží všeobecným súdom. Pri ich rozhodovaní v konaniach na ochranu osobnosti, je preto nevyhnutné prvotne ustáliť do ktorých dielčích zložiek osobnosti, ktorých ochrany sa fyzická osoba v súdnom konaní domáha, malo byť zasiahnuté a z odôvodnenia rozhodnutia musí byť zrejmé, akým spôsobom sa súd vysporiadal s hmotnoprávnymi podmienkami ochrany vo vzťahu ku každému z nich.

Medzi výrazné stránky osobnosti každého človeka ako individuality, patrí občianska česť a ľudská dôstojnosť. Pokiaľ ide o ľudskú dôstojnosť, túto majú všetky fyzické osoby rovnakú a to nezávisle na svojom postavení v spoločnosti. Naproti tomu česť fyzickej osoby je výrazom úcty, uznania a ocenenia, teda vážnosti konkrétnej fyzickej osoby, ktorú požíva pre svoje postoje a chovanie u ostatných členov spoločnosti a ktorá ovplyvňuje posudzovanie jej postavenia a uplatňovanie v spoločnosti. Neoprávnený zásah do cti a dôstojnosti fyzickej osoby môže teda spočívať v rozširovaní nepravdivých tvrdení, znižujúcimi mravný profil fyzickej osoby, jej vlastnosti, zmýšľanie, správanie a to bez rozdielu akými prostriedkami k nim dôjde a celkom osobitnú oblasť predstavujú nepravdivé skutkové tvrdenia, či hodnotiace úsudky a kritické stanoviská. Pravdivá informácia spravidla nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj nie je podaný spôsobom, že skresľuje skutočnosť, alebo takou formou a v takých súvislostiach, alebo za takých okolností, že objektívne vyvolávajú dojem skresľujúci pravdu, čím v konečnom dôsledku pôsobia hanlivo. Hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, aj tu je však potrebné skúmať, či je založený na pravdivej informácii, a aký je spôsob jeho prezentácie. Nemožno tiež opomenúť, že ak je konkrétna fyzická osoba prezentovaná aspoň jedným zo svojich charakteristických znakov (teda tiež menom) spájaná s dojem vzbudzujúcim odsudzovanou, či kritizovanou činnosťou, navyiac ak k takémuto zásahu dôjde verejnou publikáciou, napr. v regionálne distribuovanej tlači, takýto zásah je spravidla objektívne spôsobilý do značnej miery znížiť dôstojnosť, resp. vážnosť osoby v spoločnosti. Meno fyzickej osoby ako ďalšia hodnotová zložka práv osobnej povahy, je dôležitým individualizačným znakom, pod ktorým je fyzická osoba známa medzi spoluobčanmi a uplatňuje sa v spoločnosti. Obsahom tohto práva je výlučné právo fyzickej osoby mať a užívať svoje

meno na svoje označenie, disponovať ním a brániť sa proti tomu, aby ho niekto iný, bez ohľadu na účel, používal, či zneužíval.

Nevyhnutným v súdnom konaní je tiež skúmanie intenzity tvrdeného porušenia základného práva na ochranu osobnosti predstavujúceho najmä osobnú česť a dobrú povesť vzhľadom na jeho kolíziu so slobodou prejavu, ako jedného zo základných ľudských práv, ktoré sú vymedzené aj článkom 10 ods. 2 Európskej dohody o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sloboda prejavu nie je totiž právom postrádajúcim akékoľvek limity, (napriek tomu, že platí nielen pre informácie alebo myšlienky prijímané priaznivo, alebo považované za neškodné alebo nedôležité, ale rovnako aj pre tie, ktoré sú nepríjemné alebo znepokojujúce), pretože charakter korektného úsudku, či komentára, stráca v prípade, ak vybočí publikovaný názor z medzí všeobecne uznávaných pravidiel slušnosti v demokratickej spoločnosti, a ako taký sa tak spravidla ocitá mimo medzí ústavnej ochrany. Hranice medzi právom na slobodu prejavu a právom na ochranu cti a ľudskej dôstojnosti, sú veľmi krehké, čo si uvedomuje i ESLP, ktorý očakáva spojenie výkonu práva na slobodu prejavu s určitou dávkou znášania zodpovednosti. Pri kolízii uvedených práv je nevyhnutný test proporcionality: Kto, O kom, Čo, Kde, Kedy a Ako uverejnil, na ktorý vo svojich rozhodnutiach poukazuje aj Ústavný súd SR. Nemožno tiež opomenúť, že z hľadiska práva na ochranu osobnosti, osobitnú kategóriu tvoria osoby tzv. verejného záujmu. Znížený prah citlivosti zásahov do ich súkromnej sféry vychádza z toho, že osoba, ktorá vstúpi na verejnú scénu musí počítať s tým, že ako verejne činná osoba bude pod drobnohľadom verejnosti, ktorá sa zaujíma o ňu a hodnotí ju, pričom v ich prípade požiadavka ochrany musí byť vyvažovaná záujmom na informovaní a diskusii o veciach verejného záujmu. Posudzovanie zásahov do ich osobnostných práv, musí tak byť vzhľadom na konkrétne okolnosti vždy individuálne. Záver o tom, či fyzickú osobu možno považovať za osobu verejne činnú (pokiaľ nejde napr. o politika), či za verejne známu, je predmetom posúdenia každej konkrétnej veci, pričom rozhodujúci je stav v čase, kedy k neoprávnenému zásahu malo prísť.

V preskúmvanej veci sa navrhovateľka domáha ochrany osobnosti, tvrdiac neoprávnenosť zásahu do jednotlivých hodnotových zložiek tohto jej práva, konkrétne do práva na občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, práva na súkromie a ochranu svojho mena.

I keď odôvodnenie rozhodnutia, ktorým súd zamietol návrh navrhovateľky, je pomerne obsiahle, venuje sa v prevažnej miere len podrobnému popisu stanovísk účastníkov, prehľadu a popisu vykonaných dôkazov, citácii príslušných zákonných ustanovení právnych predpisov, ktoré na danú vec súd prvého stupňa aplikoval, nemožno z neho však zistiť, akým spôsobom sa súd vysporiadal s hmotnoprávnymi predpokladmi ochrany vo vzťahu k jednotlivým navrhovateľkou tvrdeným dielčím právam, do ktorých malo byť v dôsledku uverejnenia dotknutého článku zasiahnuté. Súd prvého stupňa nedostatočne analyzoval zistený skutkový stav, a tiež sa v zodpovedajúcej miere nevysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi dôvodmi majúcimi rozhodujúci vplyv na rozhodnutie. Ďalším dôvodom, pre ktorý odôvodnenie rozhodnutia nemožno považovať za spĺňajúce zákonné kritériá, je tiež jeho vnútorná rozpornosť, spochybňujúca jeho presvedčivosť, spočívajúca v tom, že súd na jednej strane konštatuje pravdivosť a oprávnenosť zverejnenia dotknutého článku, na strane druhej i keď v teoretickej rovine pripúšťa jeho neoprávnenosť, z hľadiska jeho obsahu o existencii nepravdivých, či difamačných tvrdení vo vzťahu navrhovateľke, zaoberá sa intenzitou takéhoto zásahu a vyvodzuje záver o možnej vzniknutej ujme, vyžadujúcej si len morálne zadosťučinenie, ktoré však táto nežiada. Základným predpokladom preto, aby sa súd mohol zaoberať opodstatnenosťou formy a rozsahu požadovanej satisfakcie, je záver o existencii neoprávnenosti zásahu do osobnostných práv navrhovateľky. Skutočnosť, že sa ňou súd zaoberal napriek záveru o neexistencii takéhoto zásahu, (i keď len ako uvádza v teoretickej rovine), spochybňuje správnosť ním vyslovených záverov o neexistencii zásahu do osobnostných práv navrhovateľky.

Ako dôvodný vyhodnotil odvolací súd aj uplatnený dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), súvisiaci tiež s konštatovanou vadou spočívajúcou v nedostatkoch odôvodnenia súdneho rozhodnutia, podstata ktorého spočíva v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Navrhovateľka vo svojom odvolaní vyčíta súdu nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov v tom smere, že tento nevzal do úvahy skutočnosť, vyplývajúcu z výpovede odporcu 1/ na pojednávaní spočívajúcu v tom, že periodikum obsahujúce dotknutý článok bolo vydané v náklade 7.500 ks, distribuované bolo v meste a prímestských častiach, kde navrhovateľka žije spôsobom, že noviny boli vkladané do schránok obyvateľov, napriek čomu vyvodil záver o nepreukázaní zásahu do práv navrhovateľky, že sa nezaoberal z hľadiska proporcionality kolíziou dvoch ústavou chránených práv (práva na slobodu prejavu s jej právom na ochranu osobnosti), že sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jej námietkou v tom, že ju nemožno považovať za osobu verejne činnú a tým jej priznať len zníženú mieru ochrany, pretože v čase publikovania článku nejakú dobu už nebola vôbec občiansky aktívna (kauza "tatrováckych bytov" bola v tom čase ukončená), že sa nevysporiadal s formou, spôsobom zverejnenia, či obsahom dotknutého článku, ktorý nenapĺňa pojmové znaky inzercie a v nadväznosti na uvedené nemôže obstáť ani záver o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane odporcu 1/, jeho dopadom z hľadiska celkového vyznenia na mienku verejnosti a tiež, že pre bežného čitateľa nemohlo byť opoznatel'né z obsahu článku vzhľadom na jeho formulovanie, že súdne rozhodnutie o ktorom sa v článku hovorí, nie je vo vzťahu k nej konečné a definitívne.

Predovšetkým sa odvolací súd stotožňuje s navrhovateľkou v tom, že posúdenie všetkých vyššie uvedených skutočností má zásadný vplyv na vyvodenie záveru, či došlo dotknutým článkom k zásahu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľky, ktoré jednotlivé zložky osobnostných práv mali byť a v akej intenzite dotknuté, či spôsobilosť zásahu privodiť ujmu navrhovateľke vyžadujúcu si vzhľadom na intenzitu zásahu či už morálne, alebo finančné zadosťučinenie, napriek čomu z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nemožno zistiť, akým spôsobom sa z hľadiska hodnotenia dôkazov vychádzajú z ust. § 132 O.s.p. s týmto súd vysporiadal, keďže na ne v konečnom dôsledku neprihliadol.

Odvolací súd nespochybňuje, pri definovaní pojmu inzercia treba vychádzať zo zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (Tlačový zákon) v znení neskorších predpisov, účinného v čase vydania sporného článku, ktorý v § 2 ods. 6 výslovne stanovuje, čo možno považovať za inzerciu na účely citovaného zákona. Podľa cit. zákonného ustanovenia inzerciou na účely tohto zákona je oznámenie uverejnené v periodickej tlači za odplatu alebo za inú protihodnotu. Inzerciou je aj reklama podľa osobitného predpisu zverejnená v periodickej tlači bezodplatne. Vychádzajúc z ust. § 5 ods. 3 zákona č. 167/2008 Z.z. vydavateľ periodickej tlače nezodpovedá za pravdivosť informácie zverejnenej v inzercii a za klamlivú reklamu alebo porovnávaciu reklamu; to sa nevzťahuje na inzerciu, ktorou vydavateľ periodickej tlače propaguje svoju osobu, aktivity, služby alebo produkty. I keď dotknutý článok bol v preskúmvanej veci uverejnený preukázateľne za odplatu, čím napĺňa jeden z pojmových znakov inzercie, možno polemizovať o tom, či vzhľadom na jeho obsah, súčasťou ktorého je tiež hodnotiaci úsudok, podsúvajúci zdanie, že ide o rozhovor, možno považovať za oznámenie, ktorého znaky spočívajú len v ohlásení nejakej správy (danie niečoho na verejnú známosť). Aj v prípade uskutočnenia prejavu formou inzercie, či reklamy, kedy vychádzajúc z Tlačového zákona vydavateľ nezodpovedá za pravdivosť informácie v ňom zverejnených, podľa názoru odvolacieho súdu, zodpovedá za jej obsah. Jej zverejnenie formou údajov identifikujúcich protiprávne sa správajúcu navrhovateľku, nemožno vo svojej podstate považovať za platené tlačové oznámenie, podliehajúce obmedzeniam daným tlačovým zákonom pre inzerát, ale obmedzeniam slobody prejavu spojených s ochranou práv a slobôd fyzických osôb. Z tohto pohľadu sa súd prvého stupňa zodpovednosťou odporcu 1/ nezaoberal napriek tomu, že navrhovateľka nimi argumentovala. Okrem hodnotenia miery pravdivosti informácií, ktoré boli predmetom článku, nemožno ponechať bez povšimnutia nielen okolnosti a čas jej zverejnenia z pohľadu skutočností uvádzaných v odôvodnení súdom prvého stupňa, ale tiež z pohľadu spôsobu zverejnenia, označenia článku, jeho formulácie a z toho vyplývajúce dopady na mienku bežného čitateľa. Pravdou totiž je, že zverejnený článok nie je pre priemerného čitateľa identifikovateľný ako jednoduchá inzercia. Obsahuje nielen oznámenie o výsledku určitého súdneho sporu (pričom sa možno stotožniť s navrhovateľkou, že bez znalosti konkrétnej veci a nedisponujúc právnickým vzdelaním, je nepravdepodobné sa domnievať, že priemerný čitateľ môže opoznať, že nejde o rozhodnutie konečné, na čom nič nemení ani posledná súdom zmeňovaná veta), ale obsahuje tiež hodnotiaci úsudok autora, formulovaný ako rozhovor a skutočnosť, že sa pod ním nachádza redakčná značka zavádza o.i. aj pokiaľ ide o formu tohto prejavu. Rovnako dôvodne poukazuje navrhovateľka aj na nevysporiadanie sa s ďalšími skutočnosťami namietanými v odvolaní (náklad a distribuovanie periodika, celkové vnímanie zverejneného článku verejnosťou, kolízia dvoch ústavných

práv, záver o jej postavení ako osoby verejne činnej), bez posúdenia dopadu ktorých na opodstatnenosť navrhovateľkou uplatnenej ochrany práva, nemôže byť rozhodnutie presvedčivým a spravodlivým. Predmetom posúdenia súdom tak tiež bude, či zverejnený článok napriek tomu, že obsahuje jednotlivu pravdivé informácie, v konečnom dôsledku vzhľadom na všetky okolnosti nevyvoláva dojem pravdu skresľujúci, ktorému výkonu práva by nebolo možné v kolízii s právom navrhovateľky dôvodne priznať právnu ochranu.

Záverom odvolací súd považuje za potrebné dodať, že spravodlivosť musí byť vždy prítomná v procese, ktorým sudca interpretuje a aplikuje právo, ako hodnotový systém, ktorý je spoločný pre všetky demokratické právne poriadky. Úlohou súdu je teda rozhodnúť spravodlivo v súlade s rímsko-právnou zásadou *ex aequo et bono* (rozhodnutie sporu podľa slušnosti a spravodlivosti, aby rozhodnutie tak korešpondovalo so spravodlivým usporiadaním vzťahov medzi účastníkmi posudzovaného súdneho konania, ktoré je základným prejavom materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, IV. ÚS 182/07) a zároveň aj kľúčovým imperatívom pre výklad a aplikáciu právnych noriem uskutočňovaných všeobecným súdom.

S poukazom na konštatované vady, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa za použitia § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a za použitia ods. 2 cit. ustanovenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Úlohou súdu prvého stupňa po vrátení veci bude nariadiť vo veci pojednávanie, výsluchom účastníkov doplniť dokazovanie, prípadne vykonať i ďalšie potrebné dokazovanie, následne podrobne a dôsledne vyhodnotiť dôkazy v zmysle ust. § 132 O.s.p., a vo veci rozhodnúť rozsudkom s náležitosťami podľa § 157 O.s.p.. Súd prvého stupňa svojím procesným postupom poskytne účastníkom konania možnosť realizovať procesné práva zaručené Ústavou Slovenskej republiky a Občianskym súdnym poriadkom, pričom sa bude zaoberať aj prípadnými ďalšími námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi účastníkov konania s ktorými sa v odôvodnení náležite vysporiada.

V novom rozhodnutí vo veci súd prvého stupňa rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvého stupňa viazaný (§ 226 O.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné .